

PARAULA I VIDA

ACTUALITAT

«Jesús, en Vós confio!» La Pasqua de la Misericòrdia

El diumenge després de Pasqua s'anomena també «**Diumenge de la Divina Misericòrdia**», per exprés desig del Papa Sant Joan Pau II que

volgué complir el que a través d'una humil religiosa polonesa, Santa Faustina Kowalska (1905-1938), el mateix Jesús volia: «La humanitat no trobarà pau fins que no es dirigeixi amb confiança a la Divina Misericòrdia». Aquesta misericòrdia és el do pasqual que l'Església rep de Crist ressuscitat i que ofereix a la humanitat, als inicis del tercer mil·lenni. Un missatge que ens convé conèixer i aprofundir en aquest Any Sant de la Misericòrdia, compromesos a ser «misericordiosos com el Pare».

Deia Sant Joan Pau II: «El Cor de Crist! El seu "Sagrat Cor" ho ha donat tot als homes: la redempció, la salvació i la santificació. D'aquest Cor ple de tendresa, Santa Faustina va veure sortir dos feixos de llum que il·luminaven el món. Els dos raigs —com li va dir el mateix Jesús— representen la sang i l'aigua. La sang evoca el sacrifici del Gòlgota i el misteri de l'Eucaristia; l'aigua, segons la rica simbologia de l'evangelista Joan, al·ludeix al baptisme i al

do de l'Esperit Sant. Mitjançant el misteri d'aquest Cor ferit, no cessa de difondre també entre els homes i les dones de la nostra època el flux restaurador de l'amor misericordiós de Déu. Qui aspira a la felicitat autèntica i duradora, només en Ell pot trobar el seu secret.»

Santa Faustina, que és coneguda com la missatgera de la Divina Misericòrdia, va rebre revelacions místiques en què Jesús li va mostrar el seu Cor, font de misericòrdia i li va expressar el seu desig que s'establís aquesta festa. Els apòstols de la Divina Misericòrdia són sacerdots, religiosos i laics, units pel compromís de viure la misericòrdia en la relació amb els germans, fer conèixer el misteri de la Divina Misericòrdia, i invocar la Misericòrdia de Déu envers els pecadors. La pregària agraïda a les 3 de la tarda, i la jaculatòria «**Jesús, en Vós confio**», expressen molt bé l'actitud amb la qual també nosaltres volem abandonar-nos amb confiança a les mans del Senyor Ressuscitat en aquesta Pasqua i sempre. El qui sintonitza amb els sentiments del Cor de Jesús aprèn a ser constructor de la nova civilització de l'amor. Un simple acte d'abandonament trencarà les barreres de la foscor i la tristesa,

del dubte i la desesperació. Els raigs de la seva misericòrdia divina retornen l'esperança, de manera especial, al qui se sent oprimat pel pes del pecat.

Jesús mateix li diu a la religiosa: «Aquesta Festa sorgeix de la meva compassió més entranyable. Desitjo que se celebri amb gran solemnitat el primer diumenge després de Pasqua de Resurrecció. Desitjo que la Festa de la Misericòrdia sigui refugi i abric per a totes les ànimes i especialment per als pobres pecadors. Les entranyes més profundes de la meva misericòrdia s'obren aquest dia. Abocaré un cabalós oceà de gràcies sobre aquelles ànimes que acudeixin a la font de la meva misericòrdia». Tant creients com no creients podem admirar en el Crist humil i sofrent una solidaritat sorprenent, que l'uneix a la nostra condició humana més enllà de qualsevol mesura imaginable. La creu, fins i tot després de la resurrecció del Fill de Déu, «parla i no para mai de dir que Déu-Pare és absolutament fidel al seu etern amor per l'home (...). Creure en aquest amor vol dir creure en la misericòrdia» (Joan Pau II, *Dives in misericòrdia*, 7).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Recés de Quaresma-Pasqua per als laics

Mons. Joan-Enric va predicar el Recés anual per als laics que es va celebrar els dies 11, 12 i 13 de març al Santuari del Sant Crist de Balaguer. Hi van participar 42 persones, moltes d'elles vinculades a l'Escola de Formació Permanent del Bisbat i d'altres també provinents dels diversos Arxipresbiterats de la Diòcesi, atrets pel desig de viure uns dies de silenci i pregària, aprofundint en el missatge de les Escriptures, l'Eucaristia diària i la Litúrgia de les Hores viscuda comunitàriament.

L'Arquebisbe d'Urgell va predicar entorn de «Conèixer, estimar i imitar el Pare de la misericòrdia», i així aprofitar-nos a Ell, aprendre d'Ell, i deixar que la seva misericòrdia ens faci a nosaltres més misericordiosos.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sempre us he enyorat

Es freqüent que els nois i les noies que en l'adolescència i primera joventut es consideren i viuen com a cristians refredin la seva vida de fe en esdevenir adults, distanciant-se de la participació en els sagraments, deixant o reduint la pregària, abandonant grups eclesials on eren membres actius... No han perdut pas la fe, però aquesta s'ha afeblit, resta com somorta. Aquests joves lamenten la seva situació i ho atribueixen a la manca de temps, sobrecàrrega laboral, familiar, etcètera. Tanmateix...

Un home encara jove, entorn els quaranta anys, casat i amb fills, em

deia que havia nascut i crescut en una família cristiana i que, en l'adolescència, havia participat en activitats de grups de joves cristians, assistit a recessos... Sempre s'ha considerat creient, però reconeix que la darrera dècada s'ha afeblit la seva vida espiritual. En l'explicació no es defensa ni s'excusa. «Aniré a trobar el meu Pare» (Lc 15,18). Reconeix la seva culpa: «Sé que he estat infidel a l'amor de Déu; la meva resposta s'ha anat fent tèbia, m'he allunyat de l'amor del Pare i dels ensenyaments de Jesús. Sabia, alhora, que havia de tornar a Ell perquè, encara que lluny d'una vida espiritual ferma

i continuada i d'una pràctica religiosa coherent, jo sentia la presència de Déu en la meva vida. Havia tocat fons. Necessitava tornar-hi. Em van parlar d'una pregària diària *online* i vaig entrar-hi un dia i un altre. M'ajudà i va esdevenir necessària. Cada dia una estona per al Senyor. En recuperava la proximitat. Ell mai no havia marxat. Seguia al lloc de sempre. Jo havia de retornar-hi. Un mes després em vaig confessar: «Pare, em sap greu la meva deixadesa, la meva infidelitat, vull tornar a vós». «Pare, he pecat contra el cel i contra tu» (Lc 15,18). He volgut tornar a Déu no pas per por, sinó per amor. El sento

una altra vegada molt a prop meu, com sé que Ell sempre ha estat. Ara, però, a més, em sento molt a prop d'Ell». «Aquest fill meu [...] ha tornat a la vida» (Lc 15,24).

Déu passa i torna a passar esperant el moment que el convidarem a aturar-se i li direm: «Pare, em sap greu haver-me allunyat, em sap greu haver-vos ofès. Sempre us he enyorat. Vull recuperar el nostre diàleg, la vostra presència en la meva vida». Convé demanar perdó i, recuperada la criatura neta i lliure, sentint-se pecador perdonat, tornar a començar.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Jesús, en ti confío». La Pascua de la Misericordia

El domingo después de Pascua se llama también «Domingo de la Divina Misericordia», por expreso deseo del Papa San Juan Pablo II que quiso cumplir lo que a través de una humilde religiosa polaca, Santa Faustina Kowalska (1905-1938), el mismo Jesús quería: «La humanidad no encontrará paz hasta que no se dirija con confianza a la Divina Misericordia». Esta misericordia es el don pascual que la Iglesia recibe de Cristo resucitado y que ofrece a la humanidad, en los inicios del tercer milenio. Un mensaje que nos conviene conocer y profundizar en este Año Santo de la Misericordia, comprometidos a ser «misericordiosos como el Padre.»

Decía San Juan Pablo II: «¡El Corazón de Cristo! Su «Sagrado Corazón» lo ha dado todo a los hombres: la redención, la salvación y la santificación. De este Corazón lleno de ternura, Santa Faustina vio salir dos haces de luz que iluminaban el mundo. Los dos rayos —como le dijo el mismo Jesús— representan la sangre y el agua. La sangre evoca el sacrificio del Gólgota y el misterio de la Eucaristía; el agua, según la rica simbología del evangelista Juan, alude al bautismo y al don del Espíritu Santo. Mediante el misterio de este Corazón herido, no cesa de difundir también entre los hombres y las mujeres de nuestra época el flujo restaurador del amor misericordioso de Dios. Quien aspira a la felicidad auténtica y duradera, sólo en Él puede encontrar su secreto.»

Santa Faustina, que es conocida como la mensajera de la Divina Misericordia, recibió revelaciones místicas en que Jesús le mostró su Corazón, fuente de misericordia y le expresó su deseo de que se estableciera esta fiesta. Los apóstoles de la Divina Misericordia son sacerdotes, religiosos y laicos, unidos por el compromiso de vivir la misericordia en la relación con los hermanos, dar a conocer el misterio de la Divina Misericordia, e invocar la Misericordia de Dios hacia los pecadores. La oración agradecida a las 3 de la tarde, y la jaculatoria «Jesús, en ti confío», expresan muy bien la actitud con la que también nosotros queremos abandonarnos con confianza en las manos del Señor Resucitado en esta Pascua y siempre. El que sintoniza con los sentimientos del Corazón de Jesús aprende a ser constructor de la nueva civilización del amor. Un simple acto de abandono romperá las barreras de la oscuridad y la tristeza, la duda y la desesperación. Los rayos de su misericordia divina devuelven la esperanza, de manera especial, al que se siente oprimido por el peso del pecado.

Jesús le dice a la religiosa: «Esta Fiesta surge de mi compasión más entrañable. Deseo que se celebre con gran solemnidad el primer domingo después de Pascua de Resurrección. Deseo que la Fiesta de la Misericordia sea refugio y abrigo para todas las almas y especialmente para los pobres pecadores. Las entrañas más profundas de mi misericordia se abren ese día. Derramaré un caudaloso océano de gracias sobre aquellas almas que acudan a la fuente de mi misericordia». Tanto creyentes como no creyentes podemos admirar en Cristo humillado y sufriente una solidaridad sorprendente, que lo une a nuestra condición humana más allá de cualquier medida imaginable. La cruz, incluso después de la resurrección del Hijo de Dios, «habla y no para nunca de decir que Dios-Padre es absolutamente fiel a su eterno amor por el hombre (...). Creer en ese amor significa creer en la misericordia» (Juan Pablo II, *Dives in misericordia*, 7).

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Francesc Torralba parla com vèncer la indiferència en les seves conferències quaresmals

Amb el tema «Vèncer la indiferència i practicar la misericòrdia», el Dr. Francesc Torralba, professor de filosofia de la Universitat Ramon Llull, va impartir durant la Quaresma diverses conferències: a la Sala del Fener a Andorra, al Casal Parroquial de La Seu d'Urgell...

Francesc Torralba va definir INDIFERÈNCIA i les diverses maneres de ser indiferent. L'una: no adonar-se de la realitat de l'altre, del qui tens al teu costat; la segona, «indiferència mundi», sentir-te insensible a tot el que t'en-

volta, no deixar-te tocar per l'altre ni posar-te en el seu lloc, amb tot el que veus i que els mitjans de comunicació ens mostren cada dia en les notícies; i la tercera, «indiferència evangèlica», passant de llarg, encara que no sols és parar-se, és no comprometre la teva persona i els teus béns. Per a Torralba, la misericòrdia cal que sigui intel·ligent, no n'hi ha prou amb l'altruisme simple. Va apuntar que hi ha dues formes de misericòrdia, l'atenció a l'altre; i la intencionada: és a dir, no passar de llarg. Va parlar del «acostum-

bramiento» en paraules del Papa Francesc.

De la saturació de notícies per part dels mitjans de comunicació fa que banalitzem el mal que hi ha en el món. Per a ell, en aquest cas, cal mantenir l'atenció, tenir els ulls ben oberts, mirar als ulls, cal vèncer la indiferència amb la solidaritat i la sostenibilitat. Hem de viure la misericòrdia al mig de l'àgora mundial, amb capacitat d'assumir en el propi cor la misèria de l'altre. És el cor qui ens facilita estimar com cal. El que beneficia les obres que fem, és la misericòrdia. Sentir llàstima, no és misericòrdia, ni la beneficència, ni la justícia, ni el tracte equitatiu. La misericòrdia es tradueix en obres, és una experiència del cor, és el commoure't, que et mou a obrar.

Francesc Torralba va acabar assenyalant que cal construir cercles concèntrics: família, comunitats, veïns.

Cal comptar amb les qualitats dels altres. No tots servim per a tot, però entre tots podem complir les obres de misericòrdia corporals i espirituals. «El nom de Déu és la misericòrdia». Tant més vencerem la indiferència, més present farem Déu en el nostre món.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Fidelitat de l'amor

En l'anterior meditació vam reflexionar sobre les importants promeses que els pares fan als nens, desitjats en l'amor i concebuts en el ventre matern.

Podem afegir que, ben mirat, tota la realitat familiar està basada en la promesa, es pot dir que la família viu de la promesa d'amor i de fidelitat que l'home i la dona es fan l'un a l'altre. Comporta el compromís d'acollir i educar els fills, però es duu a la pràctica també cuidant-se dels pares ancians, protegint i cuidant els membres més febles de la família, ajudant-se mútuament a desenvolupar les qualitats pròpies i a acceptar les limitacions pròpies.

La promesa matrimonial s'allarga fins a compartir les joies i els sofriments de tots els pares, mares, fills, amb una generosa obertura a la convivència humana i al bé comú.

Sí, estimats germans i germanes, la fidelitat és una promesa de compromís que es compleix en ella mateixa, creixent en l'obediència lliure a la paraula donada. La fidelitat és una confiança que «vol» ser realment compartida, i una esperança que «vol» ser conreada conjuntament.

La fidelitat a les promeses és una obra mestra de la humanitat! Cap relació d'amor —cap amistat, cap forma de voler el bé, cap felicitat del bé comú— no abasta

la grandesa del nostre desig i de la nostra esperança si no arriba a viure aquest miracle de l'ànima. Cap altra escola no pot ensenyar la veritat de l'amor, si la família no ho fa.

Germans i germanes, cal tornar l'honor social a la fidelitat de l'amor. No és casual que aquest principi de la fidelitat a la promesa de l'amor i de la generació estigui escrit en la creació de Déu com una benedicció perenne a la qual s'ha confiat el món.

La nostra fidelitat a la promesa està per sempre confiada a la gràcia i a la misericòrdia de Déu.

(Dimecres, 21 d'octubre de 2015.)

Jornada de formació de catequistes

Una cinquantena de catequistes, procedents de diversos arxiprestats de la Diòcesi van participar, el dissabte 5 de març, en la Jornada de Formació de Catequistes que es va celebrar a Balaguer.

La jornada començà a les 10 del matí a les sales del Centre Sant Domènec de Càritas Balaguer, amb un refrigeri ofert per la Delegació de Catequesi de Balaguer. Després de la salutació de benvinguda i pregària a càrrec del Delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, s'iniciaren els quatre tallers previstos. Des de les 11 fins a les 13.30 hores es treballà en aquests següents quatre aspectes de la catequesi amb el guiatge dels seus corresponents professors: «El cant i la música a la catequesi» dirigit per Anna Ludevid i Immanuel Elgström; «La pregària», dirigit per Mn. Ramon Balagué; «L'expressió a la Catequesi» dirigit per Ramon Oromí; i «Educar en la vida del deixeble», dirigit per Fito Tugues.

Tots els tallers van ser realitzats de manera molt activa i participativa. Els catequistes comentaren el desig que aquesta formació es pogués realitzar més sovint. Finalitzats els tallers, tothom es traslladà a la Capella de

Sant Domènec on s'agraí al Senyor tot el que cadascú havia descobert en aquest matí. Des d'allà, la immensa majoria es dirigí al Restaurant Santuari del Sant Crist de Balaguer on es va celebrar un dinar de germanor.

Formació de professors de La Salle a La Seu d'Urgell

El cap de setmana del 12 de març 40 professors i educadors de les escoles La Salle de Catalunya van realitzar una convivència a La Seu d'Urgell, residint a la Comunitat de Germans que La Salle té en aquesta ciutat.

El dissabte dia 12 van aprofundir en la seva espiritualitat educativa amb tallers i grups de reflexió, a partir del clàssic mètode de revisió de vida: veure, jutjar i actuar. També van aprofitar per conèixer la realitat caritativa de la Diòcesi d'Urgell. Primerament amb una visita al centre de Càritas Sant Ot, de La Seu d'Urgell, on foren acollits per la treballadora social cap dels centres de la xarxa parroquial de Càritas, que els explicà les línies fonamentals d'actuació de la xarxa de centres que Càritas té a la Diòcesi d'Urgell.

El grup de professors també visità l'empresa d'inserció laboral «Nougrapats» de Càritas diocesana d'Urgell.

Al vespre van celebrar l'Eucaristia a la Capella de la Comunitat de germans de La Salle que fou presidida per Mn. David Codina i on els professors posaren en comú les experiències viscudes al llarg del dia.

AGENDA

- ▶ **4 d'abril.** Exposició fotogràfica «50 anys del Col·legi Sant Ermengol». Inauguració presidida per Mons. Joan-Enric Vives. Andorra la Vella.
- ▶ **5 d'abril.** Conferència de Mons. Vives sobre l'acollida als refugiats a Terra Santa. Càritas Catalunya.
- ▶ **8 d'abril.** XXIX Marxa a Montserrat. Sortida des d'Agramunt. Organitzat per la Delegació de Joventut. Fins al 10 d'abril.
- ▶ **9 d'abril.** X Jornada de Mestres y Professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya, Barcelona (La Salle Bonanova). / Jornada diocesana de la família, a Guissona, a les 10.30 h.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10, 4-10 / Lc 1,26-38]. L'Anunciació del Senyor; sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / Sl 92 / Jo 3,7-15]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prevere dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / Sl 33 / Jo 3,16-21]. Sant Marcellí, màrtir; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Joan Bta. de La Salle (Reims 1651 - Rouen 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Gemà, monjo.

8. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sant Joan d'Or-

ganyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5, 11-14 / Jo 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. St. Ezequiel, profeta (s. vi aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia

COMENTARI

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. / Els càstigs del Senyor han estat severos, / però no m'ha abandonat a la mort. R.

La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, i / els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor: / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compartixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bes-só, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (He 5,12-16)

Los apóstoles hacían muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Los fieles se reunían de común acuerdo en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, hombres y mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a la calle, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Mucha gente de los alrededores acudía a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos se curaban.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

Diga la casa de Israel: eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor; / el Señor es Dios, él nos ilumina. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la constancia en Jesús, estaba desterrado en la isla de Patmos, por haber predicado la palabra, Dios, y haber dado testimonio de Jesús.

Un domingo caí en éxtasis y oí a mis espaldas una voz potente que decía: «Lo que veas escríbelo en un libro, y envíase a las siete Iglesias de Asia». Me volví a ver quién me hablaba, y, al volverme, vi siete candelabros de oro, y en medio de ellos una figura humana, vestida de larga túnica, con un cinturón de oro a la altura del pecho. Al verlo, caí a sus pies como muerto.

Él puso la mano derecha sobre mí y dijo: «No temas: Yo soy el primero y el último, yo soy el que vive. Estaba muerto y, ya ves, vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que veas: lo que está sucediendo y lo que ha de suceder más tarde.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados! quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor Mío y Dios Mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.» Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo tengáis vida en su nombre.

Una nova descripció de l'Església de Jerusalem presenta *els Apòstols obrant molts miracles* i els fidels *reunits unànimement* amb un testimoniatge de fidelitat a l'Evangelí tan clar que *ningú no gosava anar amb ells* sense un procés de conversió i incorporació eclesial.

L'Apocalipsi, llibre d'esperança, ens anima a resistir fidels davant tot opressor que vulgui allunyar-nos de la fidelitat primordial a Crist.

«*El dia del Senyor*» indica el Diumenge quan els cristians s'apleguen entorn de l'Eucaristia; el dia propici perquè *l'Esperit del Senyor s'apoderi del cristià fent-lo capaç d'escoltar el gran crit* que crida a *escriure això que veus i enviar-ho a les set Comunitats*: per evangelitzar tot el món donant testimoniatge de l'experiència cristiana viscuda.

A l'Evangelí la doble aparició del Ressuscitat als deixebles s'emmarca amb cronologia dominical: *el vespre d'aquell mateix diumenge i vuit dies més tard*. Als relats evangèlics els encontres amb el Ressuscitat són sempre en diumenge, *el primer dia de la setmana*, com a dada teològica.

Les portes tancades per por dels jueus subratllen la total iniciativa del Ressuscitat que supera tots els obstacles tant materials (*portes tancades*) com espirituals (incrèdilitat inicial).

Es destaca apològicament que uns atemorits no esdevenen apòstols intrèpids sense l'experiència d'un encontre real amb el Ressuscitat.

Els ensenyà les mans i el costat identificant-se amb el Crucificat que *estimà fins a l'extrem*.

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres: l'amor del Pare és la font única de la mateixa missió que Jesús rebé del Pare i el cristià rep del seu Senyor. Per això *Jesús alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant»* que us capacitarà per a l'exercici de la missió confiada. Els batejats compartim amb Jesús l'encàrrec de la missió i també l'ajut de la força de l'Esperit.

Mn. José Luis Arín